

Sygn. akt: I C 136/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 24 września 2015r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Damian Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2015r

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko D. H.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej D. H. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 6 947,25 zł. (sześć tysięcy dziewięćset czterdzieści siedem złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 5 992,74 zł. (pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt cztery grosze) od dnia 16.07.2015r do dnia 24.09.2015r;
2. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;
3. należność opisaną w punkcie 1 wyroku rozkłada na 11 rat, 10 równych rat w kwotach po 694,72 zł. (sześćset dziewięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze), jedenastą ratę będą stanowić odsetki umowne w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 5 992,74 zł. (pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt cztery grosze) za okres od dnia 16.07.2015r do dnia 24.09.2015r, raty płatne będą miesięcznie, do dnia 20 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym nastąpi uprawomocnienie wyroku w sprawie;
4. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko D. H., domagając się od pozwanej zasądzenia kwoty 21.048.95 zł, w tym kwoty 20.613,58 zł z tytułu należności głównej, kwoty 422,63 zł z tytułu odsetek umownych od należności głównej za okres od dnia 25 kwietnia 2014r. do dnia 1 lipca 2014r. oraz kwoty 12,74 zł z tytułu odsetek przeterminowanych od należności głównej za okres od dnia 26 maja 2014r. do dnia 3 lipca 2014r., wraz z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty 20.613,58 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 4 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że przysługuje mu względem pozwanej wymagalna wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 4 grudnia 2010r. na kwotę 35.500 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu w miesięcznych ratach, jednak nie dokonywała regularnych wpłat, co doprowadziło do powstania zadłużenia. W związku z nieterminową spłatą zobowiązania powód pismem z dnia 8 maja 2014r. wypowiedział umowę. Pomimo upływu terminu wypowiedzenia pozwana nie dokonała spłaty zobowiązania. W związku z pełną wymagalnością roszczeń powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych stwierdzający wysokość zobowiązania. Pismem z dnia 4 lipca 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty całkowitego zadłużenia wynikającego z umowy w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(pozew k. 2-2v)

W dniu 27 listopada 2014r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1466/14 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanej D. H., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 21.048,95 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty 20.613,58 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 4 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 274,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 30)

Pozwana D. H. złożyła sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 35.500 zł, zobowiązując się do spłaty pożyczki w ciągu 72 miesięcy w równych ratach w wysokości 789,74 zł każda, płatnych do dnia 25 każdego miesiąca. Jak wskazuje pozwana przez pierwszych 21 miesięcy spłaty następowały terminowo i w wymaganych kwotach, jednak w październiku 2012r. pozwana straciła pracę i zaczęły się jej kłopoty. Pozwana nie zawsze była w stanie na czas zgromadzić wymagane środki na spłatę pełnej raty, starała się jednak w miarę możliwości zawsze coś wpłacić. Nawet wtedy, gdy na rachunek pozwanej wpływał zasiłek dla bezrobotnych, bank ściągał kwotę zasiłku na poczet zadłużenia. Nadto, jak tylko pozwana miała taką możliwość, starała się wyrównać zaległości wobec banku. Jak wywodzi D. H., zgodnie z „Regulaminem kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A.”, bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 18 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, i o ile w terminie 7 dni od daty otrzymania przez kredytobiorcę wezwania do zapłaty, kredytobiorca nie zapłaci zaległych rat lub ich części, wynikających z treści wezwania. Pozwana podniosła, iż nie otrzymała wezwania do zapłaty, a na koniec kwietnia 2014r. jej niedopłata wobec banku stanowiła wysokość jednej raty kredytu, nie zaś kwotę wskazaną przez bank w wypowiedzeniu, stąd bank nie miał podstaw do wypowiedzenia umowy. Pozwana wskazała, iż jej obecna sytuacja nie pozwala na spłatę całego zadłużenia, jednakże na rachunek wpływają regularne kwoty, w listopadzie 2014r. powód ściągnął kwotę 2.258,77 zł, a następnie 1.840,37 zł. Pozwana wniosła o rozłożenie spłaty zadłużenia w ratach.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 33-35)

W toku postępowania, z uwagi na dokonane przez pozwaną wpłaty, powód cofnął częściowo pozew i ostatecznie domagał się zasądzenia kwoty 6.947,25 zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 5.992,74 zł od dnia 16 lipca 2015r. do dnia zapłaty. Pozwana w zakreślonym jej 14 - dniowym terminie nie sprzeciwiła się częściowemu cofnięciu pozwu.

(pismo powoda z dnia 3 marca 2015r. k. 52, pismo powoda z dnia 30 marca 2015r. k. 63, pismo powoda z dnia 24 kwietnia 2015r. k. 89, pismo powoda z dnia 10 czerwca 2015r. k. 93, pismo powoda z dnia 15 lipca 2015r. k. 106)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2010r. pozwana D. H. zawarła z powodem Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) ewidencjonowaną na rachunku nr (...) na kwotę 35.500 zł. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki w 72 ratach miesięcznych w wysokości 786,74 zł każda, płatnych w terminie do dnia 25 każdego miesiąca.

(okoliczności bezsporne)

Od listopada 2012r. pozwana dokonywała na rzecz powoda wpłat z tytułu rat pożyczki nieterminowo i w kwotach mniejszych, aniżeli wysokość raty ustalonej w umowie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o zestawienia transakcji za okres od dnia 4 grudnia 2010r. do 8 października 2014r. k. 9-10)

Wobec zaprzestania terminowej oraz regularnej spłaty pożyczki i powstania zadłużenia w kwocie 2.396,22 zł, pismem z dnia 8 maja 2014r. powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia liczonego od daty doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie bank poinformował pozwaną, że skutki wypowiedzenia ustaną w przypadku dokonania w terminie do dnia upływu okresu wypowiedzenia spłaty zadłużenia przeterminowanego powiększonego o należne bankowi opłaty i odsetki naliczone do dnia spłaty. Wypowiedzenie umowy zostało doręczone kredytobiorcy w dniu 16 maja 2014r. (korespondencję odebrała matka pozwanej – M. O.).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wypowiedzenie umowy z dnia 8 maja 2014r. k. 4, dowód doręczenia k. 5)

W zakreślonym 30 – dniowym terminie liczonym od dnia doręczenia wypowiedzenia pozwana nie spłaciła całego zadłużenia, lecz uiściła na rzecz powodowego banku jedynie kwotę 1.831,48 zł.

(okoliczność bezsporna w oparciu o zestawienie transakcji k. 55-55v)

Pismem z dnia 4 lipca 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w wysokości 21.048,95 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Wezwanie zostało doręczone w dniu 30 lipca 2014r. (korespondencję odebrała matka pozwanej – M. O.).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wezwanie do zapłaty k. 7, dowód doręczenia k. 8)

W okresie od dnia wniesienia pozwu do dnia wyrokowania pozwana dokonała kilku wpłat z tytułu umowy pożyczki. Na dzień 15 lipca 2015r. zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki wynosi 6.947,25 zł, przy czym kwota 5.992,74 zł stanowi kapitał pożyczki, a kwota 954,51 zł odsetki przeterminowane od należności głównej za okres od 3 lipca 2014r. do dnia 15 lipca 2015r.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 107, zestawienie transakcji k. 55, 91)

Pozwana D. H. znajduje się w złej sytuacji finansowej. W październiku 2012r. pozwana straciła pracę, przez długi okres była bezrobotna i utrzymywała się wraz z małoletnim synem z zasiłku dla bezrobotnych. Aktualnie pozwana pracuje w Holandii. Pozwana nie ma żadnego wartościowego majątku.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony. W ocenie Sądu brak było podstaw do odmowy powyższym dokumentom wiarygodności i mocy dowodowej, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Normatywną podstawę roszczenia wobec pozwanej stanowią przepisy art. 720 k.c. oraz art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081) w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2014.1497). Zgodnie z treścią przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wedle art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z uwagi na fakt, iż umowa zawarta została w dniu 4 grudnia 2010r. zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 i 2 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie

swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że w dniu 4 grudnia 2010r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej D. H. pożyczki w wysokości 35.500 zł. Zgodnie z przedmiotową umową pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki w 72 ratach miesięcznych w wysokości 786,74 zł każda, płatnych w terminie do dnia 25 każdego miesiąca. Wobec podniesionych przez pozwaną zarzutów w sprzeciwie od nakazu zapłaty – kwestią sporną była skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda. W wypowiedzeniu z dnia 8 maja 2014r. jako podstawę wypowiedzenia umowy powód powołał postanowienia § 11 ust. 1 pkt 3 oraz 3 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią § 11 ust. 1 pkt 3 tego regulaminu obowiązującym na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia umowy. Z kolei wedle § 11 ust. 3 Bank ma prawo wypowiedzieć umowę, z zachowaniem terminu wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 18 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Zdaniem Sądu w przedmiotowym stanie faktycznym istniały podstawy do wypowiedzenia umowy przez powoda. Jak bowiem wynika z przedłożonego przez stronę powodową dokumentu w postaci zestawienia transakcji za okres od dnia 4 grudnia 2010r. do 8 października 2014r. (k. 9-10) od listopada 2012r. pozwana spłacała raty pożyczki nieterminowo i często w wysokości mniejszej niż wskazana w umowie. Bezsporne pomiędzy stronami było, że wysokość raty – zgodnie z zawartą umową – wynosiła 786,74 zł, tymczasem jak wynika z powyższego zestawienia niejednokrotnie pozwana dokonała wpłat na kwotę niższą. Jak wskazano wyżej termin płatności każdej raty został określony na dzień 25 każdego miesiąca, natomiast pozwana – co również wynika z przedstawionych przez powoda dokumentów – dokonywała wpłat już po terminie, a zatem opóźniała się z zapłatą. Należy pamiętać, że w myśl § 6 ust. 3 regulaminu w przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, począwszy od dnia następnego, niespłacona kwota kredytu jest traktowana jak zadłużenie przeterminowane z oprocentowaniem dla tego rodzaju zadłużenia określonym w Cenniku usług, z zastrzeżeniem § 11 ust.2. Wysokość stopy odsetek nie była sporna pomiędzy stronami. Z uwagi na powyższe, wobec nieterminowej spłaty bank był uprawniony do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego, zaś kolejne wpłaty dokonane przez pozwaną zaliczał częściowo na poczet odsetek od zadłużenia przeterminowanego, gdyż wedle § 6 ust. 8 regulaminu bank rozliczał zobowiązania kredytobiorcy w pierwszej kolejności na poczet kosztów sądowych poniesionych przez bank, prowizji i opłat, odsetek od zadłużenia przeterminowanego i odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego, a dopiero w ostatniej kolejności na poczet kapitału. Zarzuty pozwanej podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty odnoszące się do nieprawidłowego rozliczenia wpłat, nie uwzględniają obowiązku spłaty odsetek od zadłużenia przeterminowanego wynikającego z nieterminowej spłaty poszczególnych rat pożyczki. Załączony do pozwu dokument w postaci zestawienia transakcji za okres od dnia 4 grudnia 2010r. do 8 października 2014r. – na podstawie którego pozwana formułuje swój zarzut – zawiera wyłącznie informacje dotyczące wysokości zadłużenia z tytułu kapitału pożyczki, natomiast pomija zadłużenie z tytułu odsetek umownych oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego. W świetle powyższych okoliczności uznać należało, że pozwana nie wykazała, że powód w sposób nieprawidłowy dokonał rozliczenia dokonanych przez nią wpłat. Zatem, przyjęć należało, że na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy zadłużenie pozwanej stanowiło kwotę 2.396,22 zł, a zatem bez wątpienia przekraczało wysokość dwóch pełnych rat pożyczki (1.573,48 zł). W konsekwencji należało uznać, że istniały podstawy do wypowiedzenia przez bank umowy pożyczki. Ponadto, zwrócić należy uwagę, iż w okresie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia pozwana nie dokonała spłaty całego zadłużenia powiększonego o należne odsetki i opłaty (wpłaciła kwotę 1.831,48 zł), dlatego też z upływem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia doszło do rozwiązania łączącego strony stosunku prawnego i z dniem następnym cały niespłacony kapitał pożyczki stał się wymagalny. Zważyć bowiem należy, że w myśl § 11 ust. 6 regulaminu najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do spłaty całości kredytu w wysokości wskazanej w umowie wraz z odsetkami należnymi bankowi.

Jednocześnie zważyć należało, że strona powodowa należycie wykazała wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu spornej umowy pożyczki, przedkładając wyciągi z ksiąg rachunkowych banku oraz zestawienia transakcji na rachunku pozwanej. Nie budzi również wątpliwości Sądu, że poza wymagalną kwotą kapitału pożyczki na zadłużenie pozwanej składają się również odsetki przeterminowane obliczone od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Obowiązek zapłaty powyższych odsetek wynika jednoznacznie z postanowień Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. (§ 6 ust. 3). Podkreślić także należy, że powód uwzględnił także wszystkie wpłaty dokonane przez powódkę na poczet wymagalnego zadłużenia i rozliczył je zgodnie z umową. Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że na dzień 15 lipca 2015r. zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki wynosi 6.947,25 zł, przy czym kwota 5.992,74 zł stanowi kapitał pożyczki, a kwota 954,51 zł odsetki przeterminowane od należności głównej za okres od 3 lipca 2014r. do dnia 15 lipca 2015r. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanej dotyczący rozbieżności pomiędzy informacją udzielaną pozwanej na stronie internetowej banku o wysokości jej zadłużenia a wysokością należności objętej pozwem. Jak bowiem wyjaśnił powód w wyciągu z ksiąg banku z dnia 25 lutego 2015r. widnieje zadłużenie na ten dzień w wysokości 11.819,96 zł z tytułu należności głównej oraz 707,25 zł z tytułu odsetek. Po tej dacie pozwana dokonała jednak kolejnych wpłat na kwotę 2.233,22 zł. Stąd stan jej zadłużenia widoczny na stronie internetowej banku na dzień 31 marca 2015r. wynosił już 9.677,14 zł, z uwagi na dokonane wpłaty. Na dalszym etapie postępowania powód uwzględnił przedmiotowe wpłaty i cofnął w tym zakresie pozew. W konsekwencji uznać należało, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 720 k.c. oraz art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.947,25 zł z tytułu umowy pożyczki z dnia 4 grudnia 2010r. Nadto, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. od tej kwoty Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty kapitału kredytu w wysokości 5.992,74 zł od dnia 16 lipca 2015r. do dnia wyrokowania tj. dnia 24 września 2014r.

Zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.947,25 zł Sąd rozłożył na jedenaście płatnych miesięcznie rat, w tym dziesięć równych rat po 694,72 zł oraz jedną ratę stanowiącą odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty kapitału kredytu w wysokości 5.992,74 zł od dnia 16 lipca 2015r. do dnia 24 września 2015r., ustalając termin zapłaty każdej z rat do dnia 20 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym nastąpi uprawomocnienie się wyroku. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 320 k.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jak podnosi się w doktrynie zastosowanie tego tzw. moratorium sędziowskiego może mieć miejsce jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i inne, niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowo spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę (por. A. Zieliński (red.) Kodeks postępowania cywilnego, wydanie 7, C.H. Beck 2014 s. 563). Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por. A. Zieliński (red.) Kodeks..., s. 564, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r., III PZP 11/70, OSN 1971, Nr 4, poz. 61). Stosując przepis art. 320 k.p.c. Sąd powinien rozważyć wszystkie okoliczności danej sprawy, zarówno dotyczące pozwanego, jak i powoda (por. A. Zieliński (red.) Kodeks..., s. 564). W ocenie Sądu przypadek pozwanej należy uznać za szczególnie uzasadniony w rozumieniu przepisu art. 320 k.p.c., co uzasadnia zastosowanie moratorium sędziowskiego. Podkreślić bowiem należy, że D. H. zaprzestała regularnej spłaty pożyczki z uwagi na trudną sytuację finansową i życiową. Jak wynika z licznych pism procesowych złożonych przez pozwaną, w październiku 2012r. pozwana straciła pracę, co znacznie uszczupliło jej miesięczne dochody, od tego momentu przez długi czas wraz z małoletnim synem utrzymywała się z zasiłku dla bezrobotnych. Mimo prawomocnego wyroku Sądu, pozwana nie mogła liczyć na alimenty na syna, gdyż jej były mąż nie żyje. W związku z brakiem ofert pracy w kraju, pozwana wyjechała do Holandii, gdzie pracuje i wieździe bardzo skromne życie (np. w celu ograniczenia

wydatków codziennie przebywa 5 km drogę do pracy pieszo). Pozwana nie ma też żadnego wartościowego majątku, który mogłaby przeznaczyć na spłatę zobowiązań. Niemniej, pomimo powyższych problemów pozwana nie uchylała się od obowiązku spłaty zadłużenia z tytułu spornej umowy pożyczki i w miarę możliwości uiszcza do dnia dzisiejszego na rzecz powodowego banku kwoty w różnej wysokości. W ocenie Sądu rata w kwocie 694,72 zł uwzględnia możliwości zarobkowe pozwanej, a przy tym pozwala jej na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych, a nadto uwzględnia interes wierzyciela, który w niedługim okresie otrzyma całą kwotę pożyczki wraz z żądanymi odsetkami.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód cofnął częściowo pozew co do kwoty 14.101,70 zł w związku ze spłatą przez pozwaną części zadłużenia już po wytoczeniu powództwa. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozwana w zakreślonym jej dwutygodniowym terminie nie złożyła oświadczenia w przedmiocie cofnięcia pozwu, toteż zgodnie z treścią art. 203 § 3 k.p.c. należało uznać, że pozwana wyraża zgodę na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Sąd oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrywał się przy tym okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. W tym stanie sprawy cofnięcie pozwu należało uznać za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. Wobec powyższego na mocy art. 355 § 1 k.p.c. należało orzec jak w pkt. II. sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu z uwagi na jej szczególną sytuację życiową. W ocenie Sądu w sytuacji, w jakiej znalazła się pozwana, obciążenie jej całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu pozostaje trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Sąd miał na względzie, iż powstanie zadłużenia było następstwem utraty pracy i związanych z tym kłopotów finansowych. Nadto, uwzględnić należało fakt, iż pozwana w miarę możliwości dokonywała nieregularnych wpłat na poczet zadłużenia.